

Lördagen den 8 oktober var det då dags för höstens stora breddbudkavle, 25-manna. VSOK som de senaste åren lyckats mönstra minst fyra laguppställningar fick i år ta ett steg tillbaka och nöja sig med tre lag. Trots att UK och övriga ledare försökte så gick det inte riktigt ihop tillräckligt många löpare även om nästan 100 personer ville delta. Vis av erfarenhet måste man alltid räkna med att det blir några återbud sista dagarna och då behövs det reserver. Eftersom det då blev tre lag så fanns det åtminstone gått om reserver i år!

Årets tävling var förlagd vid Skavlötens friluftsområde, nordost om Täby strax norr om Stockholm. Området var precis som brukligt på 25-manna, stigrigt men även ganska litet vilket gjorde att banorna fick korsa ganska mycket.

Men till skillnad mot övriga år då det ofta har varit kallt och inte allt för sällan även regn så bjöd årets tävling på ett torrt och soligt TC. Att sedan temperaturen också höll sig på en

riktigt behaglig nivå gjorde vistelsen till en njutning.

Klubbens första lag inledde lite försiktigt på första sträckan men Mathias Millinger gjorde sedan ett riktigt storlopp och tog in över 70 placeringar och tog upp laget till 40e plats när parallellsträckorna påbörjades! Mattias hade åttonde bästa tid på sträckan så då förstår ni att det måste ha gått undan i skogen.

Under parallellsträckorna pendlade placeringen mellan 33 och 50. Till sist förde Johan Ahlström in laget på en 33e plats vilket även motsvarade 18e bästa svenska lag.

Andra laget slutade på en 103 plats vilket i 25-mannasammanhang brukar vara där vi slutar. I det här laget stod fyra damer (Eva Singman, Susanne Persson, Eva Ode, Marie Clarin), som sprang sträcka tre, för den största upphämtning då de tog in hela 65 placeringar på sin sträcka!

Tredjelaget slutade på en 196:e plats vilket var 6:e bästa 3:e lag.

Vad som efteråt kom att diskuteras mycket var att endast 229 av 338 lag tog sig i mål som godkända. Alltså att nästan 1/3 av hela startfältet stämplade fel eller hoppade över någon kontroll mm! Bidragande

orsaker till detta kan ha varit att det var väldigt tätt med kontroller i skogen och banorna innehöll onormalt många gafflingsalternativ. Lyckligtvis höll klubbens alla 75 löpare reda på sina kodsiffror, stämplade ordentligt vid alla sina kontroller samt lämnade över rätt karta till sina lagkamrater så att vi slapp

några otrevligheter.

Stort tack till alla lagledare och supportrar som var med och hjälpte till och hejade på klubbens löpare!

Nästa år ställer vi upp med fyra lag, eller hur!

/Henrik Ortman

Gran-nytt!!!

Det blir samma leverantör, men vi kommer att ställa krav på höjd och kvalité och det blir inga tallar. Ett flygblad ska delas ut på Önsta-Gryta och Rönnby. Indelning sker i olika områden och seniorer och ungdomar förlägger en träningskväll med att dela ut flygbladen. Vi kommer att dela ut Piltorpskartan även i år till de som vill ha.

Britt, Håkan, Lena och Babbe

En pinnes reflektioner

Det är något stort på gång! Det känns att husse är mer spänd än vanligt. Det märks också runt omkring för husse kan knappt ställa ner ryggsäcken, många fötter går och springer i alla riktningar och så är det den där bekanta högtalarrösten från VM. Han dyker bara upp när det är något stort i görningen.

Efter mycket väntan verkar det bli dags att komma iväg. Vad händer nu? Jag hamnade på fel hand! Jaha, det har kommit en ny kompass in i familjen och då fick jag byta hand.

Äntligen joggar vi bort mot starten. Dags att kasta bort den gamla informationen – en trevlig enhet som heter Lisa tar hand om den.

Nu värmer vi upp i en backe medan vi väntar. Det är tydligen stafet och vi väntar på kartan. Efter tre tomma kartfodral kommer ett med karta i och nu sätter vi fart. Oj vad det går! Nu tar väl husse i så han spricker ändå. Men varför saktar han in? En backe! Och nu också en startenhets första injektion.

Vi rör oss efter en stig, in bland lite buskar och där är kontrollen på en liten höjd. Ingen paus blir det,

utan 90 grader höger och ut på stigen igen. Rakt fram i en krök och direkt på kontrollen vid en sten. Snabbt utför en höjd genom några buskar och ut på stigen igen. Vi har nog en bra tid nu för vi har gått rakt på. Här till höger skall vi in och där skall punkthöjden vara. Mycket riktigt kontrollen finns där, men stämde kartan? Rätt kodsiffra och vi skyn- dar vidare till gropen. Den låg nära! Nu en bit på stigen igen och snett utför en backe till en sten. Inga problem ännu så

husse måste ligga bra till.

Halva banan kvar när vi rusar över ett smalt gärdet in i skogen. Vad händer nu? Har husse kommit fel? Vad gör karl'n? Så här kan vi väl inte springa runt och leta. Jag hör ju pipet från kontroll 50 en bit bort. Masa dig öster ut! Vi som hade en toptid på gång. Äntligen! Men halva dan gick ju!

Mot nya mål, i det här fallet en sten som vi rusar direkt på. Vidare ut på ett spår, över en väg, uppför en tung backe och rakt in till nästa sten. Nu går det ju bra igen! Tillbaka ut på spåret och en tuff backe till, rakt fram i en

kurva och utför en kraftig backe med högväxta träd. Punkthöjden i slutet av backen vållar inga problem. Det gör inte heller den lilla höjden som är sista kontrollen. Så nu återstår bara att KÄMPA in i mål för att lämna ut nästa karta.

Jag lämnar lite motvilligt ifrån mig mina uppgifter till enheten Stig som finns vid utgången. Han är snabb på att meddela att många har bättre tid än husse. Spring själv, säger jag medan vi lunkar tillbaka.

SI 202277

Annorlunda träningsdag

Patrik Gunnarsson (PG) har varit i Spanien den här gången!

Via mitt jobb på Bombardier händer det ibland att det blir en del resor ut i världen och vid en av mina tjänsteresor till Madrid i Spanien så passade jag på att se om

möjligheter till orientering fanns.

Jag hade tur och fick kontakt med en kille, via Peo Bengtsson förstås, som bor och orienterar i Madrid. Efter lite e-postande och ringande lyckades vi komma överens om en dag och tid där vi kunde träna tillsam-

mans. Han var hygglig och hämtade upp mig vid en tunnelbanestation i utkanten av Madrid på kvällen då vi skulle träna.

Vi tog en åktur på ca 15 min upp i bergen nordväst om Madrid. Någon storskog var det inte tal om här utan öppen mark med små träd och buskar och en hel del klipphällar. Men vad gjorde det att träden saknades, redan vid första kontrollen noterades första storbommen för mig. Sammanlagt var vi fyra stycken tappra som gav oss ut i det något vindkalla vädret. Vi samlades på en parkeringsplats vid kartans utkant och med en klurig bana som vi själva ritade in, startade vi med några minuters mellanrum. Kartan var ganska svårläst men efter ett tag fick jag bättre kläm på läsandet även om jag

fortfarande hade problem. Det var roligt att prova på terrängen och träna läsandet av karta samtidigt som springandet. Mycket nyttigt för mig och jag var nöjd med träningen väl tillbaka vid bilen.

Att ta sig runt i Madrid är enkelt och vållar inte alltför mycket problem. Kommunikationerna är väl utbyggda och deras metro tar en snabbt och lätt från en plats till en annan för en billig penning. Vad som kan vara lite frustrerande är deras dåliga engelska. Ska man åka någonstans så är det bästa

att ha med sig en egen karta eller en lapp med adressen för visning till en eventuell taxichaufför. Ska man träna orientering är man direkt tillbaka till beroendet av en bil. Annars kommer man inte långt. Ett tips är dock att besöka skogen/parken "Casa de Campo" i västra delen av Madrid. Hit kan man komma med buss och metro och det går bra att ta sig en orienteringstur och kanske även avsluta passet på ett besök på det Zoo som ligger här.

Patrik Gunnarsson

Det är nu några år sen VSOK senast deltog i 15-manna stafetten i Halikko utanför Salo 6 mil från Åbo i sydvästra Finland. I år var det några som visade intresse och Per Andersson drog igång aktiviteter för att få ihop ett lag. Efter några preliminära laguppställningar kom då avresedagen då vi som samlats på bussterminalen kunde konstatera att det fortfarande saknades en löpare för att få ihop ett fullt lag. Det saknades inte ideer om hur detta skulle lösas med förslag från att snabbinkalla någon av våra internationella löpare till den mera realistiska lösningen att någon springer två sträckor. Problemet fick dock en lösning när vi kom till Siljaterminalen i Stockholm när Viktor Funcke från Norbergs OK lovade ställa upp. Stärkta av denna framgång bordade vi färjan glada i hågen och förväntansfulla på vad komma skulle på denna tävling som också fungerade som för-

Jukola till nästa års jättebudkavel som går på grannkartan. Efter en sen middag på färjan blev så den slutliga laguppställningen klar och vi lade oss för natten. Morgonen därpå kom vi då till Åbo där vädret var mycket höstligt med +7 grader och frisk nordvästlig vind med inslag av regnskurar. Då vi anlände till TC ca en och en halv timme före start hade dock risken för regnskurar avtagit vilket gjorde det hela till en riktigt fin höstdag trots att det var lite kyligt. TC var mycket kompakt och inklämt på ett område drygt 150 * 150 m stort, och då det var 161 st 15-manna lag

Halikko-stafetten i Jukolateräng

anmälda blev det en tät stämning under hela den tid tävlingen pågick. Klockan 11.00 gick så starten där Viktor Funcke gjorde ett bra lopp och kom in som 18:de man 2.34 efter ledande Leonid Novikov från Delta 1. På andra sträckan, som var den första av fyra med tre parallella sträckor, sprang Lars Jakobsson, Jonas Jensen-Torhed och Ben Strengell in en kvart efter täten som då växlade över till tredje sträckans löpare Lena

Jakobsson, Helena Lindkvist och Sofia Carlsson. Fjärde sträckans elitgrupp bestående av Hans Greijer, Hans-Erik Skalberg och reseledaren Per Andersson gjorde en stabil insats och lät Robert Palm, Magnus Öhling och Andreas Eriksson gå ut på den femte och sista parallellsträckan med målet att efter detta ha ett väl samlat lag som kunde växla över till damsträckan som löptes av Elin Johansson. Detta mål kan tolkas som

uppnått då alla tre kom in med en differens på mindre än två minuter. Ankaret var denna gång Håkan Andersson som till slut kom in på en 44:de plats som tionde svensklag. Trots en tveksam tolkning om när man ska målstämpla vann Delta 1 som kom med sitt absolut bästa lag, Leksands OK 1 kom in tvåa och Kalevan Rasti 1 som trea. Terrängen var kuperad och snabbloppet med mängder av mindre, och på sina ställen rätt branta höjder med finskurna partier runt om med branter som ett vanligt inslag. Detta gjorde att det var lätt att groorientera och ändå vara tvungen att vara noggrann inne i ringen för att hitta rätt kontroll. Kartan var också av yppersta klass med rätt mängd detaljer för kartskalen med tydliga motsvarigheter i terrängen. Detta lovar gott inför Jukola-kavlen där man har samma kartritare och banläggare som på 15-manna stafetten. Gamla kartor av grannområdet tyder på att det bör bli något större höjdskillnader på Jukola-kavlen men det är en annan historia...

Ben Strengell

